

Raluca Nagy

Un cal într-o mare de lebede

NEMIRA

10. Pachetul

Printre facturi, reclame colorate și tot felul de plicuri pentru tata, am văzut un aviz de colet pe numele meu. Țara de proveniență: Japonia. Am stat cu el în față o vreme, studiindu-mi numele scris de mână cu pix albastru. M-am uitat cruciș la ușile vecinilor, de parcă aș fi vrut să verific, să mă asigur că nu sunt acasă, să nu cumva să fie pentru ei. La noi pe stradă se mai întâmplă să lase poștașul chestii la vecini, mai ales când vine vorba de pachete.

Mi-am masat tâmpla dreaptă cu arătătorul și degetul mijlociu, încercând să-mi amintesc despre cine putea fi vorba. Dosarele de la mine din cap sunt precum cele gri, din carton, cu poză mare pe prima pagină din dulapul de tablă al Poliției. Nu uit pe nimeni. Chipurile mi se imprimă din prima și rămân acolo. Sora mea îmi zice uneori că sunt Inchiziția spaniolă. Ea nu reține absolut nimic,

e mai rău ca o babă. Poate tocmai pentru că eu sunt aia care ține minte tot, memoria nu mi se pare o afacere cinstită.

Mi-a apărut în minte o singură imagine de japonez. Mai bine zis, de japoneză. O cunoscusem în timpul unei excursii la Veneția, când eram în anul întâi la SOAS¹; mi-am promis că în viața mea nu mai merg în călătorii iarna. Eram toți înghețați, iar fata asta, amica unui amic din grup, ne-a trambalat prin absolut tot orașul, cu rucsacii atârându-ne grei în spatele crispat din cauza frigului; fără urmă de regret, fără vreo schimbare de mimică. O chema Momo – care, îmi explicase ea atunci, înseamnă „piersică“, dar tot așa îl chema și pe bucătarul marocan de la cantină – Kuobe; nu cred că mi-ar fi trimis un pachet.

Prietena mea Charlotte era cu Japonia; ne știam de mici, de la un schimb lingvistic cu școala; au venit la noi o lună, ea și cu cele două surori, apoi Mathilda și cu mine am stat la ele două săptămâni; atunci am făcut cunoștință cu primul *anime*² din viața mea: Prințesa Mononoke. Cele trei surori franțuzoaice erau înnebunite după desenul ăla animat, în timp ce Mathilda și cu mine ne uitam pierdute în ochii disproporționați ai Prințesei, mai ales când curgeau din ei râuri de lacrimi; în gura ei care se mișca doar pe verticală, ca la teatrul de păpuși. Părea anacronic și prost executat. Cel puțin, dublatul în franceză era mai bine camuflat decât la filme, măcar personajelor nu li se contorsionau gurile altfel decât cuvintele pe care le scoteau. Priviserăm îngrozite cum de pe buzele lui Bridget Jones ieșeau alte cuvinte decât

¹ Acronim pentru „School of Oriental and African Studies“ – Școala de Studii Orientale și Africane, parte a Universității din Londra – în lb. engl.

² Film de animație japonez.

cele pe care le spunea, în franceză, cu altă voce decât a ei. Încercam să înțelegem ce zice urmărindu-i buzele și ghicind cuvintele în engleză. Am învățat mai mult cititul pe buze decât franceză în alea două săptămâni. Dar am rămas prietene, mai ales cu Charlotte, și ne-am tot revăzut.

Imediat după terminarea liceului, Charlotte și-a luat un an de pauză¹ înainte de a începe facultatea și s-a dus în Japonia; a venit înapoi profund și iritant de marcată de experiență: stătuse într-un sătuc, nu vorbise decât japoneză, pe care cică o învățase foarte bine. Eram convinsă că așa era, pentru că prinsese engleza extraordinar de rapid în luna cât stătuse cu noi și se lepădase complet de accentul clasic franțuzesc, pe când surorile ei, mai puțin. Mi-a scris un e-mail mai lung ca de obicei la întoarcerea din Japonia, din care mi-a rămas în minte cum mâncase de trei ori pe zi orez și se îngrășase, astfel că, revenind acasă, devenise puțin anorexică, iar ai ei o trimiseseră la psiholog.

Însă toate astea se întâmplaseră cu ani în urmă, Charlotte era acum la Paris, studia critică de teatru și era obsedată de Ionesco; așa că pachetul n-avea cum să fie de la ea.

Mai era Jan, colegul meu neamț de la SOAS; el era la studii japoneze, foarte pasionat de Țara Soarelui Răsare. Fusesse un an la Tokio, dar nu rezistase prea bine.

Și, cu asta, dosarele s-au închis.

Am plecat după colet fără prea mare entuziasm, pentru că la poșta principală de la noi din Sevenoaks e mereu inflație de lume; doamnele de la ghișee au o răbdare supraumană cu toți

¹ Faimosul *gap year*, în care mulți tineri aleg să facă fie o călătorie, fie un stagiu, fie voluntariat etc., în speranța că vor alege mai bine ce vor să studieze.

bătrâneii care nu mai înțeleg nimic din abundența de servicii poștale MS (din mila Măriei Sale).

După așteptarea exasperantă, am primit o cutie de cereale. Expeditorul avea cel puțin umor; identitate încă nu, sau nu evidentă în abundența de înscrisuri în japoneză de pe cutia de carton mare și colorată. Doamna de la ghișeu m-a rugat, din cauza legislației vamale – siguranță, alimente și produse periculoase, ilegale etc. –, să deschid cutia în fața ei. Mi-a dat o listă lungă cu ce e interzis să fie expedit și mi-a explicat că, în cazul în care găsește vreunul dintre produsele respective în cutie, e obligată să-l confişte. Mi-a sărit în ochi de pe listă cuvântul „parfum“.

Atâta complicație pentru niște fulgi... nici măcar nu mănânc cereale la micul dejun. Sor-mea mănâncă *porridge*¹ în fiecare zi, indiferent de anotimp și țară. Singura excepție e micul dejun tradițional din ziua de Crăciun, când mănâcăm cu toții pâine prăjită cu omletă și somon afumat. Și asta doar pentru că mama n-o lasă să se apropie de cratițe în dimineața Crăciunului, altfel n-ar face excepție nici atunci. Somonul vine el la noi acasă, tot prin poștă și tot din mila MS, direct din Insulele Hebrides, de unde vine și al MS personal; tăiat de mână, în felii transparente de cât de subțiri sunt, de niște bătrânele vesele, cu căști ca de duș de sub care nu le iese niciun fir de păr. Ne-a dus tata acolo într-o vară. Micul atelier de feliat somonul regal emana un miros de pește foarte puternic, care m-a izbit în plex când am deschis cutia de cereale japoneze.

¹ Fiertură din ovăz, apă și/sau lapte – în lb. engl. în orig.

Surpriză! Înăuntru nu erau cereale. Erau multe... lucrușoare, chestiute, artefacte, nici nu știam cum să le numesc, cum să le deschid și la ce foloseau; erau mici și ambalate foarte sofisticat. Le-am aliniat pe teighea, ca să le poată estima pericolozitatea doamna poștăriță, conform cu litera legii:

1. Un pliculeț verde strident, care, la pipăit, conținea un praf; în poza de pe pliculeț se putea observa un fel de iarbă uscată, tocată fin, fin, ca o pulbere; am dus pliculețul la nas, avea iz de pește.

2. O hartă a lumii, dar nu mapamondul pe care îl știm; Pacificul era în mijloc, flancat de Eurasia și Africa în stânga, iar de Americi în dreapta.

3. Un ochi mic de plastic, gumos, ca un breloc.

4. O chestie ca o pungă de plastic, transparentă și incoloră, lungă, ușor conică.

5. A, ba da, am recunoscut ceva: un set de bețișoare bej, lungi, alunecoase și cu ceva caractere mov și verzi la bază.

6. O bară roz, din plastic foarte elastic, ușor curbată, într-un ambalaj pe care scria „*smile, happy smile*”¹ în dreptul unei tinere (japoneze) care zâmbea, ținând bara în dreptul danturii perfecte.

7. Un șirag cu biluțe mici, maronii, pe o sfoară gălbuie; semăna cu un rozariu.

8. O punguță cu un fel de dropsuri negre, cum aveau mama și tata în torpedoul mașinii; am desfăcut-o și m-a izbit mirosul fioros de ocean – runda a doua; rundele trei, patru și cinci s-au întâmplat concomitent, când am băgat un drops în gură; m-a

¹ Sintagmă care, de fapt, nu are sens, ca multe fraze în engleză întâlnite în Japonia; ar putea fi tradusă: „Zâmbește, zâmbet fericit” – în lb. engl. în orig.

lovit ca prima și ultima stridie – care ar trebui să fie o experiență unică pentru orice om –, încercată cu mulți ani în urmă, la insistența lui tata, care s-a amuzat foarte tare de grimasa mea; mi-a zis că arăt de parcă tocmai am înghițit întregul Ocean Pacific. Era una dintre mesele alea de Crăciun cu familia „extinsă” – adică prieteni de familie. Când au fost aduse la masă aceste *delicatessen*, am observat o grimasă generalizată pe fețele feminine și un zâmbet de satisfacție pe cele masculine. Dar am mers pe principiul bine învățat că nu poți să spui că nu-ți place un lucru până nu-l încerci. Așa că mi-am înfipt furculița în molică, am rotit-o până s-a dezlipit de carapace și mi-am plasat-o pe limbă. Am simțit nu doar tot Oceanul, ci și consistența mucoasă mișcându-mi-se în stomac încă vreo oră. Apoi am vomitat vreo trei zile. Măcar dropsul ăsta nu se mișcă; stătea, mic și cuminte, pe limbă. I-am oferit unul poștăriței, dar nu s-a aventurat. Făcuse doar ochii mari la înșiruirea de obiecte, fără să spună un cuvânt.

9. Dar *knock-out*-ul a venit de la ultimul obiect, tot mic și negru, după ce m-am prins ce era: un pedometru. De unde știa expeditorul?